UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

4 päivänä helmikuuta 2016*

Yhteisön tavaramerkki — Väitemenettely — Hakemus kuviomerkin STICK MiniMINI Beretta rekisteröimiseksi yhteisön tavaramerkiksi — Aikaisempi yhteisön sanamerkki MINI WINI — Suhteellinen hylkäysperuste — Sekaannusvaaran puuttuminen — Asetuksen (EY) N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohta — Asetuksen (EY) N:o 216/96 8 artiklan 3 kohta

Asiassa T-247/14,

Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, kotipaikka Edewecht (Saksa), edustajanaan asianajaja S. Labesius,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään A. Poch,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa on

Salumificio Fratelli Beretta SpA, kotipaikka Barzanò (Italia) edustajinaan asianajajat G. Ghisletti, F. Braga ja P. Pozzi,

jossa on kyse kanteesta, jossa vaaditaan sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) neljännen valituslautakunnan 14.2.2014 antaman päätöksen (asia R 1159/2013-4), joka koskee Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG:n ja Salumificio Fratelli Beretta SpA:n välistä väitemenettelyä, kumoamista,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Frimodt Nielsen (esittelevä tuomari) sekä tuomarit F. Dehousse ja A. M. Collins,

kirjaaja: E. Coulon,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 17.4.2014 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 26.8.2014 jätetyn SMHV:n vastineen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 12.8.2014 jätetyn väliintulijan vastineen,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 5.11.2014 jätetyn kantajan vastauksen,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.1.2015 jätetyn väliintulijan vastauksen,

ottaen huomioon sen, etteivät asianosaiset pyytäneet istunnon järjestämistä kuukauden kuluessa siitä, kun niille oli ilmoitettu kirjallisen käsittelyn päättymisestä, ja päätettyään näin ollen esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ja 2.5.1991 annetun unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 135 a artiklan mukaisesti ratkaista asian ilman suullista käsittelyä,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Väliintulija eli Salumificio Fratelli Beretta SpA teki 22.6.2011 yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1) nojalla.

2 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on seuraava kuviomerkki:

3 Tavarat ja palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen pohjautuvan luokituksen luokkiin 29 ja 43, sellaisena kuin tämä sopimus on tarkistettuna ja muutettuna, ja vastaavat seuraavaa kuvausta:

— luokka 29: ”Liha, siipikarja ja riista”

— luokka 43: ”Ravitsemispalvelut; Ravitseminen”.

4 Yhteisön tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistiin 26.7.2011 ilmestyneessä Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 2011/139.

5 Kantaja Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG teki 24.10.2011 asetuksen N:o 207/2009 41 artiklan nojalla väitteen edellä 3 kohdassa mainittuja tavaroita varten haetun tavaramerkin rekisteröintiä vastaan.

6 Väite perustui aikaisempaan yhteisön tavaramerkiksi rekisteröityyn sanamerkkiin MINI WINI, jota koskeva hakemus oli jätetty 31.7.2003 ja joka oli rekisteröity 2.3.2005 numerolla 3297835.

7 Aikaisemman tavaramerkin kattamat tavarat, joihin väite perustuu, kuuluvat erityisesti luokkaan 29 ja vastaavat seuraavaa kuvausta: ”Liha- ja makkaratuotteet, liha- ja makkarasäilykkeet, kala, siipikarja ja riista, myös valmistuotteina, säilöttyinä, marinoituina ja pakastettuina; lihauutteet; hyytelöt, lihahyytelöt; valmisruokasäilykkeet, jotka koostuvat pääasiassa vihanneksista ja/tai kalasta ja/tai sienistä ja/tai makkaratuotteista ja/tai palkokasveista ja/tai perunoista ja/tai hapankaalista ja/tai hedelmistä;

vihannekset ja sienisäilykkeet, keittovalmiit keitot, tarjoiluvalmiit keitot; vihannestahnat; elintarvikesäilykkeet, välipalat, myös mikrossa lämmitettävät tuotteet; keittovalmiit ja käyttövalmiit ruoat, myös mikrossa lämmitettävät ja sellaiset, jotka sisältävät pääasiassa liha- ja makkaratuotteita, kalaa, siipikarjaa ja riistaa, sieniä, vihanneksia, palkokasveja, perunaa ja/tai hapankaalia; nakkisämpylät; taikinaan käärityt makkaratuotteet; salaatit”.

8 Väitteen tueksi vedottiin asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaiseen perusteeseen.

9 Väiteosasto hyväksyi 30.4.2013 tekemällään päätöksellä osittain väitteen erityisesti luokkaan 29 kuuluvien tavaroiden ”liha, siipikarja ja riista” osalta. Se katsoi yhtäältä, että keskenään ristiriidassa olevien tavaramerkkien välillä oli sekaannusvaara makkaratuotteiden osalta; nämä olivat ainoa tavarat, jonka osalta kantaja oli sen mukaan esittänyt todisteet tavaramerkkinsä tosiasiallisesta käytöstä. Toisaalta se hylkäsi väitteen luokkaan 43 kuuluvien palvelujen osalta, koska kyseiset tavarat ja tavara, jonka osalta oli esitetty todisteet tavaramerkin tosiasiallisesta käytöstä, eivät olleet samankaltaisia.

10 Väliintulija valitti 21.6.2013 väiteosaston päätöksestä SMHV:ssä asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan nojalla.

11 SMHV:n neljäs valituslautakunta hyväksyi valituksen 14.2.2014 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös) ja kumosi väiteosaston päätöksen kokonaisuudessaan.

12 Valituslautakunta totesi ensinnäkin, että kantajan vaatimukset, joissa vaadittiin väiteosaston päätöksen muuttamista luokkaan 43 kuuluvien palvelujen osalta, oli jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että näillä vaatimuksilla laajennettiin kanteen soveltamisalaa eivätkä ne täyttäneet asetuksen N:o 207/2009 60 artiklassa säädettyjä edellytyksiä. Se katsoi toiseksi luokkaan 29 kuuluvien tavaroiden osalta, että keskenään ristiriidassa olevien tavaramerkkien välillä oli kohdeyleisön keskuudessa sekaannusvaara asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla, erityisesti koska niiden samankaltaisuus rajoittui koskemaan kuvailevaa osatekijää ”mini”.

Asianosaisten vaatimukset

13 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

— velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

14 SMHV vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Väliintulija vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan väliintulijan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

16 Kantaja vetoaa kanteen tueksi kahteen perusteeseen, joista ensimmäinen koskee SMHV:n valituslautakuntien menettelysäännöistä 5.2.1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 216/96 (EYVL L 28, s. 11), sellaisena kuin se on muutettuna, 8 artiklan 3 kohdan rikkomista ja toinen asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohdan rikkomista

17 Aluksi on muistutettava, että väliintulija teki valituslautakunnalle valituksen väiteosaston päätöksestä. Kantaja esitti tuon valituksen yhteydessä vastaajan ominaisuudessa toimittamassaan vastauksessa vaatimuksia, joissa vaadittiin kyseisen päätöksen muuttamista luokkaan 43 kuuluvien tavaroiden osalta. Valituslautakunta jätti nämä vaatimukset tutkimatta.

18 Kantaja väittää nyt käsiteltävässä kanteessa, että valituslautakunta on rikkonut asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohtaa jättäessään tutkimatta väiteosaston päätöksen muuttamista koskevat kantajan vaatimukset. Se muistuttaa, että mainitussa säännöksessä säädetään, että ”inter partes -menettelyissä vastaaja voi vastauksessaan esittää vaatimuksia, joiden tarkoituksena on kiistetyn päätöksen mitätöiminen tai uudelleenmuotoilu valituksessa mainitsemattomilta osin” ja että ”tällaiset vaatimukset tulevat aiheettomiksi, jos kantaja peruuttaa valituksensa”. Lisäksi toisin kuin valituslautakunta väittää riidanalaisen päätöksen 21 kohdassa, mainittu säännös ei ole kantajan mukaan ristiriidassa asetuksen N:o 207/2009 kanssa. Lopuksi kantaja katsoo, että jos sen väiteosaston päätöksen muuttamista koskevat vaatimukset olisi otettu tutkittaviksi, niillä olisi ollut vaikutusta pääasian ratkaisuun.

19 SMHV myöntää, että valituslautakunnat ovat tulkinneet asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohtaa eri tavoin. Se kiinnittää tässä yhteydessä unionin yleisen tuomioistuimen huomion 7.4.2011 annettuun tuomioon Intesa Sanpaolo v. SMHV – MIP Metro (COMIT) (T-84/08, Kok., EU:T:2011:144). Se katsoo kuitenkin, ettei tätä kysymystä ole tarpeen käsitellä, yhtäältä, koska kantajan kyseisten palvelujen osalta esittämiä vaatimuksia ei olisi hyväksytty pääasiaa ratkaistaessa, ja toisaalta, koska kantajan puolustautumisoikeuksia ei ole loukattu.

20 Väliintulija väittää, että valituslautakunta on tulkinnut asianmukaisesti asetusta N:o 216/96 asetuksen N:o 207/2009 valossa todetessaan, että kantajan vastauksensa yhteydessä esittämät väitteet oli jätettävä tutkimatta.

21 Ensinnäkin on todettava, että toisin kuin valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen 26 kohdassa, asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohdan sanamuodossa ei mainita ”vaatimuksia”, joilla tarkoitetaan vaatimuksia, jotka koskevat todisteiden esittämistä aikaisemman tavaramerkin käytöstä, käytön keskeytymistä tai kuulemista.

22 Oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohdan sanamuodosta käy ilmi, että valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä vastaaja voi huomautuksissaan käyttää oikeuttaan riitauttaa riidanalainen päätös. Vastaajalla on siis pelkästään vastaaja-asemansa perusteella oikeus riitauttaa erityisesti väiteosaston päätöksen pätevyys. Lisäksi mainitussa säännöksessä ei rajoiteta tätä oikeutta koskemaan ainoastaan niitä perusteita, jotka on jo esitetty valituksessa. Siinä nimittäin säädetään, että vaatimusten on koskettava sellaista seikkaa, jota ei ole esitetty valituksessa. Kyseisessä säännöksessä ei sitä paitsi viitata lainkaan siihen seikkaan, olisiko vastaajalla ollut mahdollisuus itse valittaa riidanalaisesta päätöksestä. Mainittu päätös voidaan siten riitauttaa joko asetuksen N:o 207/2009 60 artiklassa tarkoitetulla itsenäisellä valituksella tai asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuilla vaatimuksilla (ks. vastaavasti edellä 19 kohdassa mainittu tuomio COMIT, EU:T:2011:144, 23 kohta).

23 Toiseksi, toisin kuin valituslautakunta on virheellisesti katsonut, siitä, että katsottaisiin, että kantajan vastauksensa yhteydessä esittämät vaatimukset voidaan ottaa tutkittaviksi, ei seuraa, että valituslautakunnassa käytävän menettelyn vastaajalla olisi mahdollisuus tehdä valitus ilman velvollisuutta noudattaa asetuksen N:o 207/2009 60 artiklassa säädettyjä määräaikoja ja maksaa siinä säädettyä valitusmaksua.

24 Asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohdan sanamuodosta käy näet selvästi ilmi, että mahdollisuus esittää vaatimuksia, joiden tarkoituksena on kiistetyn päätöksen mitätöiminen tai uudelleenmuotoilu valituksessa mainitsemattomilta osin, koskee ainoastaan inter partes -menettelyjä. Nämä vaatimukset on esitettävä tällaisten menettelyjen yhteydessä toimitetuissa vastauksissa. Tästä syystä, kuten kantaja on perustellusti korostanut, tässä säännöksessä säädetään, että tällaiset vaatimukset tulevat aiheettomiksi, jos kantaja peruuttaa valituksensa valituslautakunnassa. Jotta väiteosaston päätös voidaan riitauttaa, asetuksen N:o 207/2009 60 artiklassa säädetty itsenäinen valitus on näin ollen ainoa oikeussuojakeino, jonka avulla varmistetaan, että kantaja voi esittää tietyt väitteensä. Tästä seuraa, että asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut vaatimukset, joiden tarkoituksena on kiistetyn päätöksen mitätöiminen tai uudelleenmuotoilu valituksessa mainitsemattomilta osin eroavat asetuksen N:o 207/2009 60 artiklassa tarkoitetusta valituksesta. Näin ollen, kuten kantaja on todennut perustellusti, asetuksen N:o 207/2009 60 artiklassa säädettyjä edellytyksiä ei sovelleta mainittuihin vaatimuksiin.

25 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohdan mukaan kantaja on valituslautakunnassa käytävän menettelyn vastaajan asemassa esittänyt vastauksensa yhteydessä ja asetetussa määräajassa vaatimuksia, joissa vaadittiin väiteosaston päätöksen muuttamista luokkaan 43 kuuluvien palvelujen osalta. Kuten on lisäksi todettu edellä 23 ja 24 kohdassa, sen ei tarvinnut tässä yhteydessä noudattaa asetuksen N:o 207/2009 60 artiklassa säädettyjä määräaikoja ja maksaa siinä säädettyä valitusmaksua. Näin ollen valituslautakunta on virheellisesti katsonut, että mainitut vaatimukset oli jätettävä tutkimatta.

26 Lisäksi kantajan ja SMHV:n väitteistä, jotka koskevat luokkaan 43 kuuluvia palveluja koskevien kantajan väitteiden pätevyyttä, on muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin valvoo asetuksen N:o 207/2009 65 artiklan nojalla SMHV:n valituslautakuntien päätösten laillisuutta. Unionin yleinen tuomioistuin voi tämän valvonnan yhteydessä kumota kanteen kohteena olevan päätöksen tai muuttaa sitä, jos hetkellä, jona kyseinen päätös tehtiin, sitä koski jokin tämän asetuksen 65 artiklan 2 kohdassa mainituista kumoamis- tai muuttamisperusteista (tuomio 18.12.2008, Les Éditions Albert René v. SMHV, C-16/06 P, Kok., EU:C:2008:739, 123 kohta). Unionin yleiselle tuomioistuimelle annettu päätösten muuttamista koskeva toimivalta ei kuitenkaan anna sille oikeutta arvioida sellaisia seikkoja, joista valituslautakunta ei ole vielä lausunut (ks. vastaavasti tuomio 5.7.2011, Edwin v. SMHV, C-263/09 P, Kok., EU:C:2011:452, 71 ja 72 kohta).

27 Tästä syystä unionin yleisen tuomioistuimen asiana ei ole nyt käsiteltävässä asiassa arvioida sellaisten väitteiden perusteltavuutta, joita valituslautakunta ei ole arvioinut.

28 Edellä esitetyn perusteella on hyväksyttävä ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 216/96 8 artiklan 3 kohdan rikkomista, ja tämän seurauksena on kumottava riidanalainen päätös osittain siltä osin kuin siinä hylättiin kantajan luokkaan 43 kuuluvia palveluja koskevat vaatimukset.

Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista

29 Aluksi on muistutettava, että kantajan toinen kanneperuste koskee väitteen hylkäämistä luokkaan 29 kuuluvien tavaroiden osalta.

30 Kantaja väittää pääasiallisesti, että valituslautakunta on virheellisesti katsonut ensinnäkin, että aikaisemman yhteisön tavaramerkin erottamiskyky ei ollut keskimääräistä korkeampi, sitten, että kohdeyleisön tarkkaavaisuusaste oli tavanomainen, ja lopuksi, ettei kyseisten tavaramerkkien välillä ollut sekaannusvaaraa.

31 SMHV ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

32 Asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä, jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, sen alueen yleisön keskuudessa, jolla aikaisempi tavaramerkki on suojattu, on sekaannusvaara. Sekaannusvaara sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä.

33 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara on olemassa, jos yleisö saattaa luulla, että kyseiset tavarat tai palvelut ovat peräisin samasta yrityksestä tai taloudellisesti keskenään sidoksissa olevista yrityksistä. Saman oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaaraa on arvioitava kokonaisuutena sen mukaan, kuinka kohdeyleisö mieltää kyseessä olevat merkit ja tavarat tai palvelut, ja ottamalla huomioon kaikki tekijät, joilla on merkitystä kyseisessä yksittäistapauksessa, erityisesti merkkien samankaltaisuuden ja merkkien kattamien tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden välinen keskinäinen riippuvuus (ks. tuomio 9.7.2003, Laboratorios RTB v. SMHV – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, Kok., EU:T:2003:199, 30–33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu sekaannusvaara edellyttää yhtä aikaa, että kyseiset tavaramerkit ovat samoja tai samankaltaisia ja että niiden kattamat tavarat tai palvelut ovat samoja tai samankaltaisia. Edellytysten on täytyttävä samanaikaisesti (ks. tuomio 22.1.2009, Commercy v. SMHV – easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, Kok., EU:T:2009:14, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Valituslautakunnan arviointia kyseessä olevien merkkien sekaannusvaarasta on tarkasteltava edellä esitetyt periaatteet huomioiden.

Kohdeyleisö

36 Kantaja toteaa aluksi, että koska kyseiset tavarat ovat hinnaltaan halpoja, yleisön tarkkaavaisuusaste tavaroiden ostohetkellä on heikko. Se katsoo lisäksi, että valituslautakunta on laiminlyönyt ottaa arvioinnissaan huomioon italialaisen yleisön samoin kuin sen seikan, että kuluttajilla oli harvoin mahdollisuus vertailla suoraan eri merkkejä.

37 Oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaaran kokonaisarvioinnissa on otettava huomioon asianomaisen tuoteryhmän tavanomaisesti valistunut sekä kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen keskivertokuluttaja. On myös otettava huomioon se, että keskivertokuluttajan tarkkaavaisuusaste voi vaihdella kyseisten tavaroiden tai palvelujen tyypin mukaan (ks. tuomio 13.2.2007, Mundipharma v. SMHV – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Kok., EU:T:2007:46, 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 Kun aikaisemman tavaramerkin suoja ulottuu koko Euroopan unionin alueelle, on otettava huomioon, mikä käsitys asianomaisten tavaroiden tai palvelujen kuluttajilla tällä alueella on kyseisistä tavaramerkeistä. On kuitenkin huomautettava, että yhteisön tavaramerkin rekisteröinnin hylkäämiseen riittää, että asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu hylkäysperuste on olemassa osassa unionia (ks. vastaavasti tuomio 14.12.2006, Mast-Jägermeister v. SMHV – Licorera Zacapaneca (VENADO kehyksessä ym.), T-81/03, T-82/03 ja T-103/03, Kok., EU:T:2006:397, 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

39 Kuten SMHV on perustellusti todennut, valituslautakunta on nyt käsiteltävässä asiassa perustellusti katsonut, että koska kyseessä olevat tavarat olivat tavanomaisia kulutushyödykkeitä, kohdeyleisönä oli unionin keskivertokuluttaja, jota pidettiin tavanomaisen valistuneena ja kohtuullisen tarkkaavaisena ja huolellisena (ks. vastaavasti tuomio 13.12.2007, Cabrera Sánchez v. SMHV – Industrias Cárnicas Valle (el charcutero artesano), T-242/06, EU:T:2007:391, 38 kohta).

40 Tätä päätelmää ei voida kumota kantajan väitteillä. Valituslautakunta ei näet ole millään tavoin laiminlyönyt ottaa huomioon italialaisen yleisön. Se mainitsi tämän yleisön nimenomaisesti riidanalaisen päätöksen 39 kohdassa, jossa se totesi, että sanan ”mini” ymmärrettiin tarkoittavan pientä koko unionissa Italia mukaan luettuna. Samoin se totesi perustellusti kyseisen päätöksen 45 kohdassa, viitattuaan 22.6.1999 annetussa tuomiossa Lloyd Schuhfabrik Meyer (C-342/97, Kok., EU:C:1999:323) vahvistettuun oikeuskäytäntöön, että toisin kuin kantaja väittää, kuluttajalla oli ainoastaan harvoin mahdollisuus verrata suoraan eri tavaramerkkejä, ja hänen oli turvauduttava siihen epätäydelliseen muistikuvaan, joka hänellä oli tavaramerkeistä.

41 Näin ollen kohdeyleisöä koskevat kantajan väitteet on hylättävä.

Tavaroiden vertailu

42 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kyseisten tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden arvioimiseksi on otettava huomioon kaikki niiden väliseen yhteyteen liittyvät merkitykselliset tekijät. Näihin tekijöihin kuuluvat erityisesti tavaroiden luonne, käyttötarkoitus, käyttötavat sekä se, kilpailevatko ne keskenään tai täydentävätkö ne toisiaan. Huomioon voidaan ottaa myös muita tekijöitä, kuten esimerkiksi kyseessä olevien tuotteiden jakelukanavat (ks. tuomio 11.7.2007, El Corte Inglés v. SMHV – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, Kok., EU:T:2007:219, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Nyt käsiteltävässä asiassa aikaisempi tavaramerkki kattaa kaikki tavaramerkkihakemuksen kohteena olevat tavarat. Näin ollen on katsottava, että kyseessä olevat tavarat ovat samoja kuin aikaisemman tavaramerkin kattamat tavarat, mitä ei ole myöskään kiistetty.

Merkkien vertailu

44 Kantaja väittää, että kyseisten merkkien hallitsevat osat ovat haetun tavaramerkin osalta osatekijä ”minimini” ja aikaisemman tavaramerkin osalta ilmaus ”mini wini”. Se katsoo, että kyseiset merkit ovat huomattavan samankaltaisia, koska kumpikin sisältää sanan ”mini”, ja ne lausutaan samankaltaisella tavalla, koska kummassakin kyseisistä merkeistä sanan ”mini” lausuntaa seuraa kirjainmuodostelma ”ini”. Kantajan mukaan nämä kaksi osatekijää muodostavat kummassakin merkissä loppusoinnun, ja kohdeyleisö muistaa ja tunnistaa merkit siten helpommin. Kantaja väittää tämän jälkeen, että valituslautakunta ei ole ottanut huomioon sitä, että osatekijä ”minimini” oli haetun tavaramerkin keskeinen osatekijä kokonsa ja silmiinpistävän sijaintinsa vuoksi. Se katsoo lopuksi, että aikaisempaan tavaramerkkiin sisältyvä w-kirjain voidaan visuaalisesti mieltää ylösalaisin olevaksi m-kirjaimeksi.

45 Sekaannusvaaraa koskevan kokonaisarvioinnin on kyseisten merkkien ulkoasun, lausuntatavan tai merkityssisällön samankaltaisuuden osalta perustuttava merkeistä syntyvään kokonaisvaikutelmaan, ja huomioon on otettava erityisesti merkkien erottavat ja hallitsevat osat. Sillä, miten kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen keskivertokuluttaja mieltää tavaramerkit, on ratkaiseva merkitys mainitun vaaran kokonaisarvioinnissa. Keskivertokuluttaja mieltää tavaramerkin tavallisesti yhtenä kokonaisuutena eikä tarkastele sen eri yksityiskohtia (ks. tuomio 12.6.2007, SMHV v. Shaker, C-334/05 P, Kok., EU:C:2007:333, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

46 Kahden tavaramerkin välisen samankaltaisuuden arviointia ei voida rajoittaa siihen, että huomioon otettaisiin ainoastaan yksi moniosaisen tavaramerkin osatekijöistä ja että sitä verrattaisiin toiseen tavaramerkkiin. Tällainen vertailu on sitä vastoin syytä suorittaa tarkastelemalla kutakin kyseessä olevaa tavaramerkkiä yhtenä kokonaisuutena, mikä ei sulje pois sitä, että kokonaisvaikutelmaa, joka moniosaisesta tavaramerkistä jää asianomaisen yleisön muistiin, voi joissain olosuhteissa hallita yksi tai useampi tavaramerkin osatekijöistä (ks. edellä 45 kohdassa mainittu tuomio SMHV v. Shaker, EU:C:2007:333, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Ainoastaan silloin, kun kaikki muut tavaramerkin osatekijät jäävät merkityksettömiksi, samankaltaisuutta voidaan arvioida yksin hallitsevan osatekijän perusteella (edellä 45 kohdassa mainittu tuomio SMHV v. Shaker, EU:C:2007:333, 42 kohta ja tuomio 20.9.2007, Nestlé v. SMHV, C-193/06 P, EU:C:2007:539, 42 kohta). Asia voi olla näin muun muassa silloin, kun kyseinen osatekijä pystyy yksin hallitsemaan kohdeyleisön muistiin jäävää, tavaramerkkiä koskevaa mielikuvaa sellaisella tavalla, että kaikki muut tavaramerkin osatekijät jäävät merkityksettömiksi tavaramerkin luomassa kokonaisvaikutelmassa (em. tuomio Nestlé v. SMHV, EU:C:2007:539, 43 kohta).

47 Lisäksi oikeuskäytännössä on todettu, että on syytä tuoda esiin, että yleisö ei yleensä miellä moniosaisen tavaramerkin osana olevaa kuvailevaa osaa tavaramerkin luoman kokonaiskuvan erottavaksi ja hallitsevaksi osaksi (tuomio 3.7.2003, Alejandro v. SMHV – Anheuser Busch (BUDMEN), T-129/01, Kok., EU:T:2003:184, 53 kohta; tuomio 6.10.2004, New Look v. SMHV – Naulover (NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE ja NLCollection), T-117/03–T-119/03 ja T-171/03, Kok., EU:T:2004:293, 34 kohta ja tuomio 7.7.2005, Miles International v. SMHV – Biker Miles (Biker Miles), T-385/03, Kok., EU:T:2005:276, 44 kohta).

Ulkoasun vertailu

48 Aluksi on muistutettava, että jotta tavaramerkin osatekijän erottamiskyky voidaan arvioida, on arvioitava sitä, missä määrin tavarat tai palvelut, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, voidaan tämän osatekijän perusteella tunnistaa tietystä yrityksestä peräisin oleviksi ja siis erottaa nämä tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista tai palveluista. Tässä arvioinnissa on otettava huomioon erityisesti kyseisen osatekijän ominaispiirteet sen kysymyksen osalta, onko se millään tavalla kuvaileva niiden tavaroiden tai palvelujen kannalta, joita varten tavaramerkki on rekisteröity (ks. tuomio 13.6.2006, Inex v. SMHV – Wiseman (Kuvio, jossa on lehmännahka), T-153/03, Kok., EU:T:2006:157, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että kumpaankin kyseisistä merkeistä sisältyy sana ”mini”, joka tuo mieleen kyseisten tavaroiden ominaispiirteen. Kuten näet valituslautakunta on asianmukaisesti arvioinut riidanalaisen päätöksen 39 kohdassa, kyseinen sana viittaa tavaroiden pieneen kokoon, mitä kantajakaan ei kiistä. Tämä sana kuulostaa siis kuvaavalta eikä näin ollen sovellu kovinkaan hyvin yksilöimään tavaroita, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, tietystä yrityksestä peräisin oleviksi tavaroiksi.

50 Lisäksi toisin kuin kantaja väittää, siitä, että haetun tavaramerkin osatekijässä ”minimini” toistetaan sana ”mini”, ei seuraa, että kyseinen osatekijä olisi erottamiskykyisempi. Vaikka näet olisi tarpeen arvioida kyseistä osatekijää kokonaisuutena, kuten kantaja väittää, kohdeyleisö mieltää tämän osatekijän pelkäksi sanan ”mini” toistoksi. Kyseinen yleisö hahmottaa siinä siten vain ilmaisun kyseisten tavaroiden hyvin pienestä koosta. Kohdeyleisö ei miellä kyseistä osatekijää erottavaksi osaksi.

51 Lisäksi on niin, että yleisö ei pääsääntöisesti miellä moniosaisen tavaramerkin osana olevaa kuvailevaa osaa tavaramerkin synnyttämän kokonaisvaikutelman erottavaksi ja hallitsevaksi osaksi. Tavaramerkin osatekijän heikko erottamiskyky ei kuitenkaan välttämättä merkitse sitä, että se ei voi olla hallitseva osa, jos se muun muassa merkissä sijaintinsa tai kokonsa vuoksi voi hallita kuluttajan mieltämistapaa ja jäädä tämän muistiin (ks. vastaavasti edellä 48 kohdassa mainittu tuomio Kuvio, jossa on lehmännahka, EU:T:2006:157, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

52 Näin ollen on selvitettävä, voiko haetun tavaramerkin osatekijä ”minimini” olla kyseisen tavaramerkin hallitseva osa kokonsa tai sijaintinsa vuoksi.

53 Tässä yhteydessä on muistutettava, että moniosainen tavaramerkki voidaan katsoa samankaltaiseksi kuin toinen tavaramerkki, joka on sama tai samankaltainen kuin moniosaisen merkin joku osatekijä, ainoastaan siinä tapauksessa, että kyseinen osatekijä on hallitseva osa kokonaisvaikutelmassa, jonka moniosainen tavaramerkki luo. Asia on näin silloin, kun kyseinen osatekijä pystyy yksin hallitsemaan asianomaisen yleisön muistiin jäävää tavaramerkkiä koskevaa mielikuvaa sellaisella tavalla, että kaikki muut tavaramerkin osatekijät jäävät merkityksettömiksi tavaramerkin luomassa kokonaisvaikutelmassa (tuomio 23.10.2002, Matratzen Concord v. SMHV – Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Kok., EU:T:2002:261, 33 kohta). Siten ainoastaan silloin, kun kaikki muut tavaramerkin osatekijät jäävät merkityksettömiksi, samankaltaisuutta voidaan arvioida yksin hallitsevan osatekijän perusteella.

54 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että kun otetaan huomioon sanat ”stick”, ”fratelli”, ”beretta”, ”1812” ja ”gli originali”, jotka ympäröivät osatekijää ”minimini”, viimeksi mainittu osatekijä ei ole edellä 53 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettu haetun tavaramerkin hallitseva osa.

55 On totta, kuten valituslautakunta on huomauttanut, että haetun tavaramerkin sanat ”fratelli”, ”1812” ja ”gli originali” kiinnittävät kohdeyleisön keskuudessa vähemmän huomiota pienen kokonsa vuoksi ja että kyseisen tavaramerkin osatekijä ”stick” on osa englanninkielisen yleisön merkeistä saamaa kokonaisvaikutelmaa, ja he mieltävät sen siten, että sillä kuvaillaan kyseessä olevien tavaroiden muotoa.

56 Yleisön huomion kiinnittää kuitenkin haetun tavaramerkin osatekijä ”beretta”, jolla, toisin kuin sanalla ”mini”, ei ole merkitystä asian kannalta merkityksellisissä kielissä. On täsmennettävä, kuten valituslautakunta on todennut riidanalaisen päätöksen 41 kohdassa, että sillä seikalla, että italialainen keskivertokuluttaja saattaa tunnistaa tämän osatekijän sukunimeksi, ei ole merkitystä, koska aikaisemmassa merkissä ei ole vastaavaa osatekijää eikä se ole samankaltainen. On huomautettava, että kyseinen osatekijä on kirjoitettu valkoisella tumman soikion keskelle, mikä tuo sen visuaalisesti esille.

57 Näin ollen kaikki haetun tavaramerkin muodostavat osatekijät ja erityisesti osatekijä ”beretta” myötävaikuttavat sen määrittämiseen, mikä mielikuva tavaramerkistä jää kohdeyleisön mieleen, eivätkä ne näin ollen ole merkityksettömiä. Näin ollen on katsottava, että kyseisten tavaramerkkien ulkoasun vertailu on suoritettava niiden kaikkien osatekijöiden perusteella eikä ainoastaan osatekijän ”minimini” perusteella kyseisen tavaramerkin osalta ja osatekijän ”mini wini” perusteella aikaisemman tavaramerkin osalta.

58 Edellä esitetyn perusteella on vahvistettava riidanalainen päätös siltä osin kuin sen 41 kohdassa todetaan, että kyseisten merkkien ulkoasun samankaltaisuus on vähäistä.

59 Lisäksi vaikka katsottaisiin, että aikaisempaan tavaramerkkiin sisältyvä w-kirjain voidaan visuaalisesti mieltää ylösalaisin olevaksi m-kirjaimeksi, kantajan tällä väitteellä ei ole vaikutusta haetun tavaramerkin osatekijän ”minimini” väitettyyn hallitsevaan luonteeseen eikä se lisää kyseisten merkkien välisen samankaltaisuuden astetta.

Lausuntatapojen vertailu

60 Lausuntatapojen vertailun osalta on hyväksyttävä valituslautakunnan toteamus, jonka mukaan kyseisten merkkien samankaltaisuus on vähäistä.

61 On näet todettava, kuten valituslautakunta on todennut riidanalaisen päätöksen 42 kohdassa, että kohdeyleisön huomio kiinnittyy haetun tavaramerkin osatekijään ”beretta”, joka on erottamiskykyisempi, ja tietyssä määrin kyseisen tavaramerkin osatekijään ”stick” sellaisen yleisön osalta, joka ei ymmärrä sen merkitystä. Aikaisemmassa tavaramerkissä ei kuitenkaan ole vastaavia osatekijöitä. Näin ollen, toisin kuin kantaja väittää, kyseisiä merkkejä ei lausuta samalla tavalla.

62 Tästä seuraa, että valituslautakunta on katsonut perustellusti, että kyseisten merkkien lausuntatapojen samankaltaisuus oli vähäistä.

Merkityssisällön vertailu

63 Valituslautakunta on katsonut oikeutetusti merkityssisällön vertailun osalta, että kyseisten merkkien samankaltaisuus oli vain vähäistä, koska niille on yhteistä ainoastaan sana ”mini”, jolla vain kuvataan yhtä kyseisten tavaroiden ominaisuutta.

64 Näin ollen on katsottava, että valituslautakunta on katsonut perustellusti, että kyseisten merkkien samankaltaisuus oli vähäistä merkityssisällön osalta.

Sekaannusvaara

65 Kantaja riitauttaa sen, että valituslautakunta ei ole päätellyt kantajan toimittaman näytön perusteella, että aikaisemmalla tavaramerkillä oli huomattava erottamiskyky. Se väittää myös, että valituslautakunta ei ole keskittänyt arviointiaan riittävästi italialaisiin kuluttajiin. Lisäksi kantaja katsoo, että kohdeyleisöllä on taipumus lyhentää haettu tavaramerkki, kun se painaa kyseiset tavarat mieleensä tai mainitsee ne. Se katsoo lisäksi, että haetun tavaramerkin sanoja ”stick”, ”gli originali” ja ”fratelli beretta 1812” ei mielletä yhtä tärkeiksi osiksi kuin kyseisen tavaramerkin osatekijä ”minimini”. Kantajan mukaan on näet niin, että sen lisäksi, että tämä viimeksi mainittu osatekijä ei merkitse mitään, se on tavaramerkin parhaiten luettavissa olevin osatekijä. Näin ollen valituslautakunnan olisi pitänyt katsoa, että kyseinen osatekijä oli hallitsevin osatekijä tavaramerkistä jäävässä kokonaismielikuvassa tai sen olisi ainakin pitänyt katsoa, että sillä oli itsenäinen asema tunnusmerkkinä. Kantaja katsoo, että valituslautakunta on tehnyt näin ollen virheen katsoessaan, että sekaannusvaaraa ei ollut.

66 Sekaannusvaaran kokonaisarviointi merkitsee huomioon otettavien tekijöiden ja erityisesti tavaramerkkien samankaltaisuuden ja niiden tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden, joita varten nämä tavaramerkit on tarkoitettu, tiettyä keskinäistä riippuvuutta. Niinpä kyseisten tavaroiden tai palvelujen vähäisen samankaltaisuuden saattaa korvata niitä varten tarkoitettujen tavaramerkkien merkittävä samankaltaisuus ja päinvastoin (tuomio 29.9.1998, Canon, C-39/97, Kok., EU:C:1998:442, 17 kohta ja edellä 38 kohdassa mainittu tuomio VENADO kehyksessä ym., EU:T:2006:397, 74 kohta).

67 Kantajan esittämien todisteiden osalta on muistutettava, että normaalia vahvemman erottamiskyvyn olemassaolo sillä perusteella, kuinka hyvin yleisö tuntee markkinoilla olevan tavaramerkin, edellyttää välttämättä, että tämä tavaramerkki on tunnettu ainakin yhdessä merkittävässä osassa kyseistä kohdeyleisöä (ks. tuomio 12.7.2006, Vitakraft-Werke Wührmann v. SMHV – Johnson’s Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, Kok., EU:T:2006:202, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Nyt käsiteltävässä asiassa on vahvistettu, että kohdeyleisönä on Euroopan unionin kuluttaja.

68 Arvioitaessa, onko tavaramerkillä vahva erottamiskyky, koska yleisö tuntee sen, on otettava huomioon kaikki asiassa merkitykselliset seikat, eli erityisesti tavaramerkillä markkinoitujen tavaroiden markkinaosuus, tavaramerkin käyttämisen intensiivisyys, maantieteellinen laajuus ja kesto; se, missä määrin yritys on käyttänyt varoja tavaramerkin tunnetuksi tekemiseen, ja se, missä laajuudessa asianomaisessa kohderyhmässä tunnistetaan tämän merkin perusteella kyseinen tavara tietyn yrityksen tavaraksi, sekä kauppakamarien ja muiden ammatillisten yhteenliittymien antamat lausunnot (ks. edellä 67 kohdassa mainittu tuomio VITACOAT, EU:T:2006:202, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

69 Nyt käsiteltävässä asiassa kantaja on esittänyt valituslautakunnassa samat todisteet kuin väiteosastossakin. Nämä todisteet ovat seuraavat:

— kantajan toimitusjohtajan ilmoitus, josta käy ilmi myyntivolyymi ja liikevaihto vuosina 2006–2009

— jäljennöksiä tuotteiden etiketeistä

— kantajan mediatoimiston kirje, joka koskee televisiomainontaan vuosina 2005–2009 käytettyjä määriä (358 700–476 300 euroa; 668–934 televisiomainosta vuodessa)

— makkaratuotteiden mainoslehtisiä

— CD-levy, jolla on esimerkkejä televisiomainonnasta

— MINI WINI -merkillä myytäviä makkaratuotteita koskevia laskuja ja tilauslomakkeita

— näyttökuvia elintarvikkeita myyvien nettikauppojen sivustoista, joilla tarjotaan MINI WINI -merkillä myytäviä makkaratuotteita

— Deutsche Patent- und Markenamtin (Saksan patentti- ja tavaramerkkivirasto) rekisterinote, joka koskee sanamerkkiä MINI WINI

— näyttökuvia internet-sivustosta, jolla on mainos MINI WINI -merkillä myytävistä makkaratuotteista

— jäljennös valokuvasta, jossa kantajan tavaroita on purkissa, sekä kantajan ilmoitus näihin tavaroihin liittyvistä eri seikoista, muun muassa niiden ainesosista.

70 Aluksi on todettava, että aikaisempaan tavaramerkkiin liittyvää myyntivolyymiä ja mainosmateriaalia koskevien todisteiden ei voida katsoa olevan suoria todisteita normaalia vahvemman erottamiskyvyn olemassaolosta sillä perusteella, kuinka hyvin yleisö tuntee markkinoilla olevan tavaramerkin. Myyntivolyymi ja mainosmateriaali eivät näet sellaisenaan osoita, että kyseisten tuotteiden kohdeyleisö mieltää merkin osoituksena kaupallisesta alkuperästä (ks. analogisesti tuomio 12.9.2007, Glaverbel v. SMHV (Lasipinnan kuviointi), T-141/06, EU:T:2007:273, 41 kohta).

71 Televisiomainosten tuottamisen ja levittämisen osalta on todettava, että kantaja on toimittanut muun muassa mediatoimiston kirjeen, jossa ilmoitetaan taulukkomuodossa niiden televisiomainosten määrä, joilla mainostettiin aikaisemman tavaramerkin kattamia tuotteita, sekä tähän televisiomainintaan käytetyt määrät vuosina 2005–2009. Tästä taulukosta käy ilmi, että kyseisenä ajanjaksona kyseisten televisiomainosten määrä oli 668–934 lähetystä vuodessa ja niihin käytettiin 358 700–476 300 euroa vuodessa. Vaikka nämä luvut ovatkin merkityksellisiä, niiden perusteella ei voida todeta, että ainakin huomattava osa yleisöstä tuntee aikaisemman tavaramerkin. On totta, että nämä luvut ovat osoitus jostakin. Ne eivät kuitenkaan riitä sellaisenaan osoittamaan keskivertaista vahvemman erottamiskyvyn olemassaoloa, koska niitä ei ole tuettu erityisesti seikoilla, joista kävisi ilmi, että kyseisillä televisiomainoksilla on ollut vaikutusta aikaisemman tavaramerkin kohdeyleisöön (ks. vastaavasti tuomio 14.9.2009, Lange Uhren v. SMHV (Geometriset kentät kellotaululla), T-152/07, EU:T:2009:324, 145 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

72 Lopuksi on todettava, että kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä, esimerkiksi mielipidemittauksia, markkinatutkimuksia tai liike-elämän yhteenliittymien lausuntoja, joissa ilmoitetaan sen kohdeyleisön osuus, joka mieltää kyseisen tavaramerkin perusteella tuotteiden olevan kantajalta peräisin. Lisäksi, kuten valituslautakunta on todennut, toimitettuun näyttöön ei sisälly mitään, mistä kävisi ilmi kantajan markkinaosuus.

73 Valituslautakunta katsoi näin ollen perustellusti riidanalaisen päätöksen 50 kohdassa, että vaikka esitetyt todisteet osoittivat, että aikaisempaa tavaramerkkiä oli käytetty Saksassa makkaratuotteisiin, niiden perusteella ei voitu katsoa, että tämän tavaramerkin erottamiskyvyn taso oli keskimääräistä korkeampi. Se, että tavaramerkkiä on käytetty unionissa tietty määrä vuosia ei näet riitä sellaisenaan osoittamaan, että kohdeyleisö tunnistaa tuotteet kyseisen tavaramerkin avulla tietystä yrityksestä peräisin oleviksi.

74 Edellä esitetystä seuraa, että on hylättävä kantajan väitteet siitä, että aikaisemmalla tavaramerkillä oli huomattava erottamiskyky. Valituslautakunta on siten katsonut perustellusti riidanalaisen päätöksen 47 kohdassa, että koska MINI WINI -merkillä ei ollut kokonaisuutena tarkasteltuna merkitystä, merkin ominaispiirteisiin perustuva erottamiskyky oli tavanomainen.

75 On myös muistutettava, että kun aikaisempi tavaramerkki on yhteisön tavaramerkki, sekaannusvaaraa arvioitaessa merkityksellisenä alueena on koko Euroopan unioni. Näin ollen toisin kuin kantaja väittää, valituslautakunta ei ole tehnyt virhettä, kun se ei ole keskittänyt arviointiaan enemmän italialaiseen yleisöön. Lisäksi on muistutettava, että aiemmin on jo todettu, että kohdeyleisö, mukaan luettuna italialainen yleisö, mieltää haetun tavaramerkin osatekijän ”minimini” pelkäksi sanan ”mini” toistoksi.

76 Lisäksi, vaikka onkin totta, että tavaramerkki voidaan lyhentää (ks. vastaavasti tuomio 6.10.2015, Monster Energy v. SMHV – Balaguer (icexpresso + energy coffee), T-61/14, EU:T:2015:750, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), edellä 56 ja 61 kohdassa on kuitenkin jo katsottu, että haetun tavaramerkin osatekijä ”minimini” oli vähemmän erottamiskykyinen kuin kyseisen tavaramerkin osatekijä ”beretta” ja kiinnitti näin ollen kohdeyleisön huomiota vähemmän. Näin ollen on hylättävä kantajan väitteet, joiden mukaan kuluttajilla on taipumus lyhentää haettu tavaramerkki siten, että he pitävät mielessään vain osatekijän ”minimini” ja jättävät muut osatekijät huomiotta.

77 Lopuksi, toisin kuin kantaja väittää, haetun tavaramerkin osatekijä ”minimini” ei ole 20.10.2009 annetussa tuomiossa Aldi Einkauf v. SMHV – Goya Importaciones y Distribuciones (4 OUT Living) (T-307/08, EU:T:2009:409) tarkoitettu ainoa tekstimuodossa oleva osatekijä, joka on täysin luettavissa. Kuten näet edellä 56 ja 61 kohdassa on todettu, kyseisen tavaramerkin osatekijä ”beretta” ei ole vähemmän havaittava kuin tämän tavaramerkin osatekijä ”minimini”. Kantajan väite on näin ollen hylättävä.

78 Lisäksi kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, että haettu tavaramerkki ei muodostu yhdistämällä väliintulijan yrityksen nimi ja aikaisemman tavaramerkin nimi, jota käytetään käytännössä samalla tavalla. Näin ollen, toisin kuin kantaja on väittänyt, ei ole näytetty, että haetun tavaramerkin osatekijällä ”minimini” oli 6.10.2005 annetussa tuomiossa Medion (C-120/04, Kok., EU:C:2005:594) tarkoitettu itsenäinen asema tunnusmerkkinä.

79 Yhteenvetona voidaan todeta ensinnäkin, että kohdeyleisön tarkkaavaisuusaste kyseisten tuotteiden osalta on tavanomainen. Toiseksi, aikaisemman tavaramerkin ominaispiirteisiin perustuva erottamiskyky on tavanomainen edellä 74 kohdassa selostetuista syistä. Kolmanneksi on muistutettava, että kyseisten tavaramerkkien kattamat tavarat ovat samoja. Neljänneksi, edellä 44–64 kohdassa todetusta seuraa, että kyseisten merkkien samankaltaisuus on vähäinen niiden ulkoasun, lausuntatavan ja merkityssisällön osalta.

80 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, että valituslautakunta on katsonut perusteellisesti, ettei kyseessä ollut asetuksen N:o 207/2009 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu sekaannusvaara ja ettei näin ollen ollut tarpeen tutkia todisteita aikaisemman tavaramerkin käytöstä.

81 Kantajan toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

82 Edellä esitetystä seuraa, että riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin valituslautakunta on hylännyt kantajat vaatimukset, joissa vaadittiin väiteosaston päätöksen muuttamista luokkaan 43 kuuluvien palvelujen osalta.

Oikeudenkäyntikulut

83 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätään, että jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi, unionin yleinen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan. Koska käsiteltävässä asiassa kumpikin asianosaisista on hävinnyt asian osittain, on syytä määrätä asianosaiset vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) neljännen valituslautakunnan 14.2.2014 antama päätös (asia R 1159/2013-4) kumotaan siltä osin kuin siinä hylätään Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG:n vaatimukset, joissa vaadittiin väiteosaston päätöksen muuttamista luokkaan 43 kuuluvien palvelujen osalta.

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) ja Salumificio Fratelli Beretta SpA vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Julistettiin Luxemburgissa 4 päivänä helmikuuta 2016.

Allekirjoitukset